

הקבוצות האופרטיביות הפוליטיות שאורגנו מתוך חשון.

כך נותק באופן חמור הקשר בין כמה מהקבוצות האופרטיביות של צבא פולין, ולא היתה עיר אפשרות להתנגדות ממשית ראויה לשמה. כל מאמצי הפולנים נדונו לכשלוף, כי, אכן, אך רעיון-הבל הוא להתקיף טנקים נרמנים ביחידות פרשים גדולות. כאשר עשו הפולנים עיי צינע-טובוב ובזמן שפשוטו לתוך פרוסיה המזרחית.

חיל הפרשים הפילני, שמנה ארבעים רגימנטים, מאורגנים ברובם ביחידות עצמי איות, היה לקוי בציוד דל של כמה כלי זין חיוניים, - כנון תותחים אנטי-טנקיים ואנטי-מטוסים, - וכן לא נתמך דיו בכוחות

תעופה וטנקים.

בין הסיבות השונות למפלת פולין תופסים מקום נכבד גבולותיה הכלתי נוחים עם גרמניה, עם בליטותיהם העמוקות, כי בעטין צפויים היו הכוחות הפולנים בגבולות לסכנת-התקפה מיד. דוגמה חיה לכך אפשר לראות בהתהוותו של השק הפוזנני, ששם תוקפו כבמלכודת עשר דיביויות פולניות. ועד פרש אחד, אף הוא מן המכריעים: אם כי עובדה נלווה היא, שמטוסי האויב יכלו להגיע בנקל אל כל נקודה בטריטוריה הפולנית, לא הובטח אף אחד ממרכוזה המדיניים והתעשייתיים של פולין עיי שיטת הגנה אנטי-מטוסית הראויה לשמה.

ד פ ו ט י צ ב א

האינפנטריה צועדת

להליכה, שאז הוא מאבד את כושר פעולתו עוד לפני שהוא מגיע לשדה-הקרב. יש להבדיל בין חייל לספורטאי. זה האחרון מאמץ את כל כוחותיו להשגת שיא, ואין רע אם יתעייף לאחר שהשיג את מטרותו, מה שאין כן החייל, שאחרי התאמצות גדולה של הליכה, עליו להיות מוכן להשתתף בפעולת-קרב.

ישנם צבאות שקנו לעצמם שם-עולם בזכות ההישגים הגדולים שלהם בהליכה צבאית. הרבה מהנצחונות של הגרמנים בשנת 1914 יש לזקוף על חשבון הסגולה הזאת, שהם רכשו לעצמם מתוך אימון רב ותכליתי.

ההנעלה המתאימה לחייל היא בעיה המעסיקה את הצבאות בארצות השונות, והמוסדות המוסמכים עושים נסיונות רבים למצוא את ההנעלה הנכונה, המיוחדת לכל אקלים, ומשתנה לפי תנאי הארצות השונות.

המרש הצבאי (מרש במלוא התחמושת) דורש התאמצות גדולה. בדיקות שנעשו תיכף אחרי הליכה של 25 קילומטר, הראו ירידה

עם כל התקדמות התכניקה שהביאה עמה לצבאות שבימינו כלי רכב ומכונות משוכללים, יש גם כיום חלק גדול בחיל-הרגלים, שהרגלים הן אמצעי-התנועה היחיד שלו, וכן, כנראה, עוד יהיה הדבר בעתיד הקרוב. החיל הזה נאלץ לנוע ברגליו מרחק-קילומטרים, ממערכה למערכה על פני כבישים, דרכים לא-סלולות, ביערות - בחום ליהם, או בגשם וקור, המראה של קבוצות-קבוצות מכונסות, המשתרכות בכבדות, לאט-לאט, עיפים מן הדרך ומן המשא, לא יחלוף מהר מאיזור שדה-הקרב וסביבתו. גנרל אחד אמר: «לא הידים אלא הרגלים מנצחות בקרב».

כאן אנו נותנים סקירה קצרה, שמתוכה נראה, מהן הדרישות הנדרשות מאת החייל בניידות, זה, נכיר את הקשיים שהוא נתקל בהם, ואת מידת הסבל שהוא נתון בו עוד לפני הגיעו לחזית.

האימון הסוביביותר לפעולות קרב אין בו תועלת, באם החייל אינו מאומן כל צרכו

להליכה אופי של מרש צבאי למרחקים גדולים, מרש מאומץ, יש לפי דעתי לותר על השירה, המכבידה או על האנשים את ההליכה.

השפעה ידועה על יכולת ההליכה יש גם לגובה-קומתו של האיש. הדעה, שבשביל האיש הנמוך ההליכה היא קלה יותר – בטעות יסודה. לכל גובה יש צעד שלו, שהגוף יוכל לו בלי להתאמץ. ככל שהחייל גבוה יותר, כן הצעד שלו ארוך יותר, והרגל עצמה היא יותר גדולה. החייל הגבוה מגמא בכל צעד שטח גדול יותר מאשר החייל הנמוך, ללא יתר התאמצות. וכך מצאו, שבמספר שווה של צעדים, ובהפרש מסוים בגובה, יעבור, למשל, החייל הגבוה 77 ק"מ והנמוך רק 72 ק"מ, וברור, שהראשון לא יתאמץ יותר מהשני.

גם המשא של החייל קובע את הקצב ומגביל את המרחק של המרש, ופה אנו רואים, שהמאמץ הנדרש מהחייל הנמוך הוא עוד יותר גדול בערך יחסי. משקל הציוד והתחמושת הוא שווה כמעט אצל כל החיילים, בין אם הם נמוכים ובין אם הם גבוהים, והרי זה מגיע בכמה צבאות לעשרים ושמונה קילוגרם. האיש הנמוך, נאמר בגובה של 1.60 מטר, שמשקל גופו הוא בערך 56 ק"ג, עומס על עצמו, לפי זה, נטל השהו לחצי משקל גופו. בעוד שהאיש הגבוה 1.80 מטר ומשקלו 78 ק"ג בערך נושא לפי זה רק כשליש ממשקלו הוא. נמשיכה נא בדרך של השוואת: סוס בינוני, שמשקלו 400 קילו בערך נושא משא של 100 עד 130 קילו כלומר, מ $\frac{1}{4}$ עד $\frac{1}{2}$ ממשקל גופו. נמצא שהחייל הרגלי, הוא עמוס באופן יחסי יותר מסוס. ויותר מזה החייל הנמוך. בזמן האחרון משתדלים להוביל את הציוד האישי של החיילים בכלי רכב. יש בזה, כמובן, משום הקלה רבה, המאפשרת תנועה רגלית למרחקים יותר גדולים.

מצביא אחד אמר: «החייל הולך ברגליו, רץ בביאותיו, מחזיק מעמד בקיבתו, ומגיע למטרה – במחוא». מכאן נראה, שגם לקיבה נודעת חשיבות מרובה להצלחת המרש. תוונה טובה ומתאימה תצוור להשגת המטרה. יש להקפיד על החזיות במשך ההליכה. את

במשקל הגוף של משתתפים שונים, כדלקמן:
נוער — — — — — עד 4 קילו.
חיילים בלתי מאומנים — — — עד 3.5
ספורטאים — — — — — עד 1.5

המרחק הנזיל הוא מרש רגיל, ואין בו שום דבר יוצא מהכלל. מלבד זה מוצאים כי אחרי מרש צבאי של 25 קילומטר עולה גם מעלת הטמפרטורה של האדם בחצי מעלה.

מהירות הדופק אצל איש נורמלי היא, בערך, 65 לדקה במצב שכיבה, 70 לדקה – בעמידה, 90 בהליכה רגילה, 110 – אצל משתתפים במרש צבאי, ו130–160 אצל רץ (לפי המהירות). הנשימה קשורה בפעולת הלב, כי בהליכה עולה במאד הצורך של האדם בחמצן. אם למשל נגמור את כמות האוויר שאיש שוקב שואף לתוכו ונקבע אותה ל-1.00, כי אז נקבל בישיבה 1.18; בעמידה 1.35; בהליכה במהירות של 4 קילומטרים לשעה – 2.76; בהליכה של 6 ק"מ לשעה – 4.50. בערך; והרץ 12 ק"מ לשעה יהיה זקוק ל-7.05.

ואולם בזמן שחיל הרגלים צועד בצורה מכוונת, הרי הוא נושם אוויר המכיל בתוכו אך מעט חמצן ויותר יסודות אחרים (ביחוד בדרכי עפר, ביערות או ביום מחניק). הנשימה היא אז יותר מהירה, מבלי שחספק לגוף את כמות החמצן הדרושה לו. במקרים כאלה אנו אומרים שהאוויר הוא רע, כלומר לפי מיעוטו של החמצן באוויר, ואז באה ירידה במשקלו של האדם.

יש אומרים, שהשירה מסייעת להליכה ומקילה עליה, אבל לא תמיד הדבר נכון. כששרים – עולה הצורך בחמצן, כי השירה מביאה עמה התאמצות נוספת של הגוף ועיי כן מנוצל גם רהאוויר שבקרבו ניצול יותר אינטנסיבי. התאמצות נוספת מחמת שירה מביאה לידי נשימה מהירה וקצרה דרך הפה, – במקום הנשימה הרצויה, דרך האף. ואף על פי כן במידה שהשירה נחוצה להרמת מצב הרוח וכד', ולמרחקים קצרים, אין להתנגד לה, ואז היא רצויה בתחלט. אבל כשיש לה

• כל המספרים אמורים לתנאי חוץ-לארץ.

המנוחה הראשונה יש לקבוע כבר אחרי 30 דקות, ובהמשך – אחרי כל הליכה במשך 50 רגע – חניה של 10 דקות.

עד למרחק של 18 ק"מ בערך אינה מורגשת, בדרך כלל, התעייפות רבה; מ 18 עד 25 ק"מ עולה ההתעייפות בצורה מתמדת. בקילומטר ה-28 לכל המאוחר (רצוי אחרי 20, ביחוד אם אם סה"כ אינו עולה על 35 ק"מ) צריך לקבוע מנוחה של 60–80 דקות, ולפי האפשרות גם אוכל חם. החלק האחרון של מרש ארוך, בין הקילומטר ה-29–40, הוא הקשה ביותר, ובו נדרשות המנוחות לעתים יותר תכופות. יש אמנם

אנשי-צבא מנוסים, ששוללים את ההפסקות התכופות למנוחה, ואומרים שאלה לא רק שאינן מועילות אלא גם מכבידות על האיש ומגבירות את העייפות, אבל למעשה אין זה נכון.

ברור, שבמלחמה לא תמיד ניתנת האפשרות לשמור על כל הכללים האלה. האויב הוא שקובע אז את זמן ההליכה, את מספר החניות, תנאי התזונה והגשמה וכד'. האימון המתאים שהחייל מקבל בזמן שלום והרוח הפועמת בקרב, הם העוזרים לו להתגבר אזי על כל הקשיים הללו.

מ. זעירא

ציונים מהמזרח התיכון

צפון אפריקה הצרפתית

באמצע ינואר יצאה שירה של מאות עולי רגל מוסלמים מאלג'יר, מרוקו ומערב אפריקה הצרפתית. הגנרל גוגס, הנציב הצרפתי העליון במרוקו, בא אל האניה להפרד מן הנוסעים. עולי-הרגל האלה משטחי הקיסרות הצרפתית נוסעים בלוית מומחה, הלוקח אתו תחנה של אלחוט ומכשירים לצילומי ראינוע וקולנוע. הכונה היא לשידורים וצילומים תוך כדי העליה-לרגל. בין עולי הרגל נמצא בשנה-פמטי, חבר המועצה העליונה של אלג'יר, אשר השתתף במלחמת העולם הקודמת. הוא הצהיר, כי עולי הרגל יתפללו בעיר הקדושה לנצחונן של בעלות הברית.

מלטה

ההשתתפות היחסית של תושבי מלטה בשירות הצי המלכותי הבריטי היא גבוהה מאד. אוכלוסית מלטה אינה עולה על 260,000 נפש והיא נתנה כבר 1300 מלח לשירותי הצי. אין לשכוח, כי גם בשירותי צבא-היבשה במלטה קיימים גדודים מבני האי.

תורכיה

«מפלגת העם» התורכית דגה דיון מוקדם בהצעת חוק, המקנה לממשלה סמכויות חירום כלכליות במקרה של גיוס. סכנת-מלחמה, או מלחמה. הצעת-החוק הוכנסה אחיז לדיון דחוף בקמוסאי – בית הנבחרים התורכי. החוק מכונן לא רק למקרים של מלחמה אשר תורכיה חשתתף בה באופן ישיר, אלא גם למקרה שהמלחמה תפגע בתורכיה באופן בלתי-ישיר. מטרתו העיקרית של החוק היא, שלא ישנו אותם הסדרים והמעשים המושחתים, אשר פגעו לרעה בשלומן של העם התורכי בזמן המלחמה הקודמת. החוק קובע אמצעים חריפים (גם בדרך משפט צבאי) לשם מלחמה בספטרות וקנתי מלחמה נפרזים. לממשלה ניתנה סמכות מלאה להסדיר את היצוא והיבוא, כדי למנוע את חסרונם של חסרים שונים לצרכי ההגנה הלאומית והציבור. החוק משתדל, אמנם, להגן על אינטרסים, משקיים קיימים, ועם זה הוא מיפה את כוח הממשלה להחרים ולהלאים תעשיות ומכרות, אשר חשיבות רבה להן במצב של חירום.